

Můj kamarád

DINOSAURUS

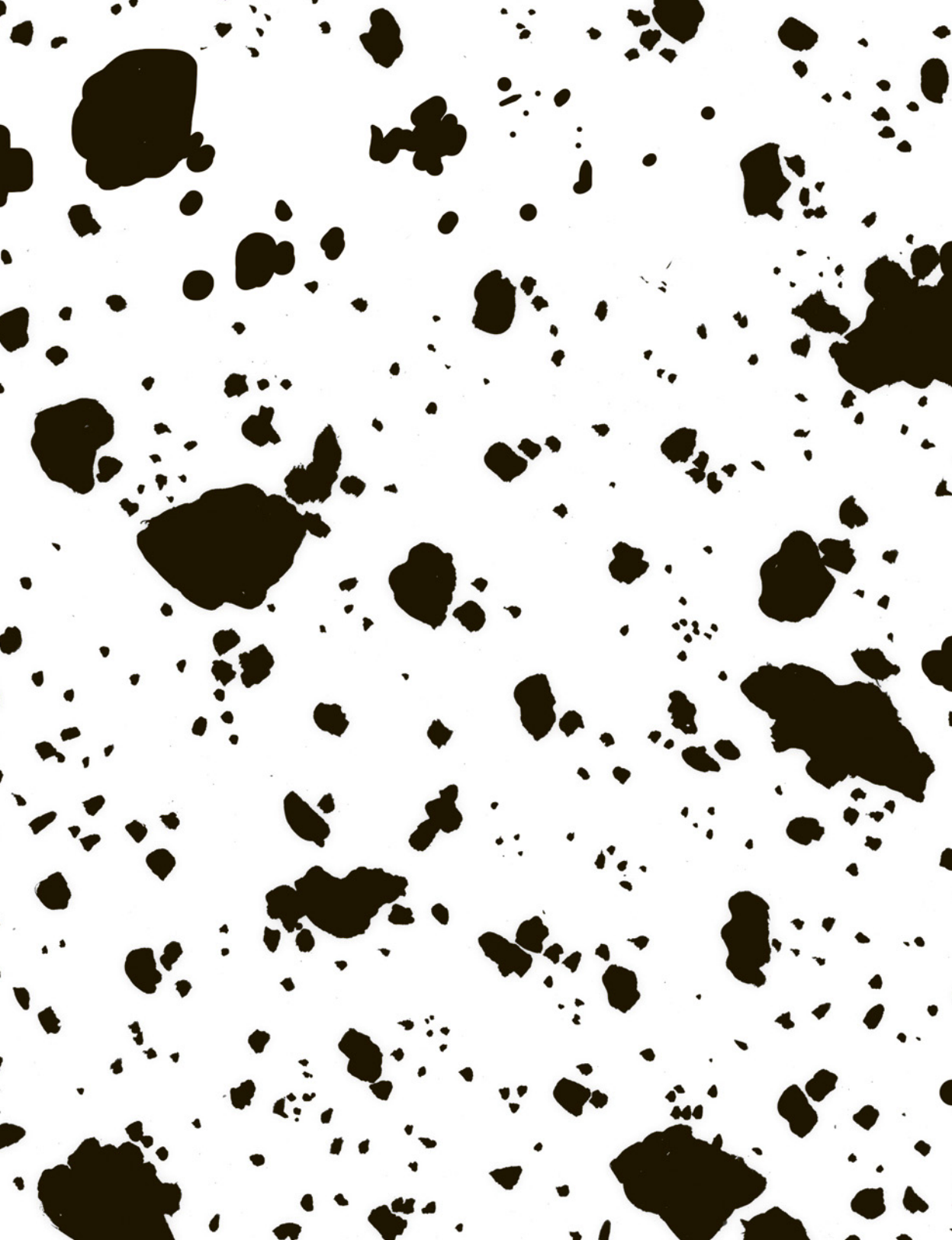

PETRA MARTIŠKOVÁ

ILUSTRACE

bambóok®

MARKĚTA VYDROVÁ

Můj kamarád

DINOSAURUS

PETRA MARTIŠKOVÁ

ILUSTRACE
MARKĚTA VYDROVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Petra Martišková

Můj kamarád dinosaur

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7715. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Markéta Vydrová

Počet stran 96

Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Markéta Vydrová, 2020

ISBN 978-80-271-1815-1 (ePub)

ISBN 978-80-271-1814-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-1706-2 (print)

OBSAH:

<u>Já chci alespoň psa!</u>	7
<u>V muzeu</u>	11
<u>Pořádná práce</u>	15
<u>Vyletníci</u>	20
<u>Jarní úklid</u>	25
<u>Kouzla a čáry</u>	30
<u>Jméno pro dinosaura</u>	34
<u>Hlavně nenápadně</u>	38
<u>Pětka jako zeměkoule</u>	44
<u>Bertík ve škole</u>	49
<u>Nečekaný obrat</u>	55
<u>Podivní pánové</u>	61
<u>Nejlepší nápad na světě</u>	66
<u>Veliký objev</u>	71
<u>Tajný plán</u>	77
<u>Můj kamarád dinosaur</u>	84

Já chci alespoň psa!

„Ach jo, to je pěkná otrava,“ zlobil se Matěj a mračil se na paní učitelku jako sto čertů.

„Chichi,“ posmíval se mu Pepík z vedlejší lavice. „To jsem moc zvědavý, o čem budeš psát.“

Matěj na něj vyplázl jazyk a sklonil hlavu k čistému papíru. To měla paní učitelka zase jednou hloupý nápad! Dnes přišla do třídy s dobrou náladou. „Mám pro vás, milé děti, speciální úkol a myslím si, že se vám bude moc líbit,“ řekla a tajuplně se usmívala. „Napíšete mi příběh.“

„Néééé,“ ozvalo se ve třídě nesouhlasné mručení.

„To je teda zábava,“ šklebila se Janička. „Písemka a prý se nám bude líbit.“

Paní učitelka ji slyšela, ale vůbec se nezlobila. Pohladila Janičku po vláskách a hned ji uklidňovala: „Kdepak písemka. Tentokrát to nebude na známky. Ale ty nejlepší příběhy pošlu do soutěže, kterou pořádá naše knihovna.“

„Júúú a můžeme vyhrát i nějakou cenu?“ zajímala se culíkatá Lenka.

„Můžete vyhrát spoustu krásných cen,“ přikývla paní učitelka a děti se zaradovaly.

Pak rozdala všem papíry a napsala na tabuli:

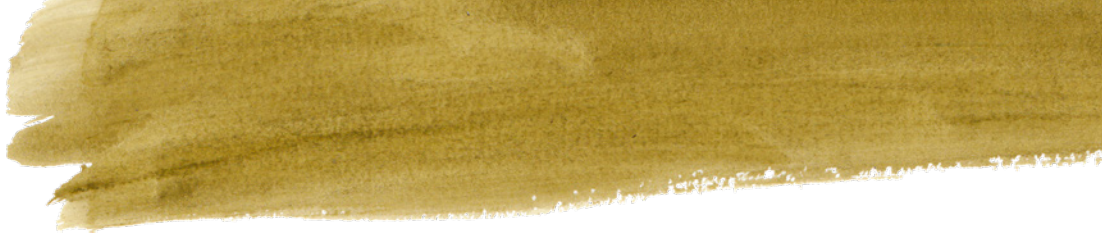
Můj nejmilejší domácí mazlíček

„Jé, já napíšu o mojí kočičce,“ hlásila se snaživě Lucka.
„A já o našem Barykovi,“ přidal se Kuba.
„Já mám doma králíčka,“ vychloubala se Deniska.
„A já zase morče,“ smál se Jenda a hned se pustil do psaní.

Pepík mával na paní učitelku a přitom dělal na Matěje dlouhý nos. „Paní učitelko, paní učitelko, a o čem má psát Matěj, když žádného mazlíčka nemá?“

„Pokud doma žádné zvířátko nemáš, Matěji, můžeš napsat třeba o nějakém, které by sis přál. Co by to bylo? Pejsek? Nebo kočička?“

Matěj trhl rameny a neodpověděl.

„Určitě by chtěl dinosaura, když jeho táta pracuje v muzeu,“ chechtal se Pepík.

Paní učitelka se na Pepíka zamračila. „Tak to ne, Pepíku, tohle se nedělá!“ vyhubovala mu. „Děti, co jsme si říkali? Nikdy se kamarádům neposmíváme, že?“

Třídou se neslo hlasitě: „Anoooo!“

Paní učitelka Pepíkovi pohrozila, že jestli ho ještě jednou uslyší, jak se někomu posmívá, zůstane za trest po škole. A také se musel Matějovi omluvit.

Ten však o jeho omluvy nestál. Pepík měl totiž pravdu. Skutečně neměl doma žádného mazlíčka, ale moc by ho chtěl. Koukal na prázdný papír a přemýšlel, jakého by chtěl úplně nejvíc. Dinosaur by byl super, jenže to je hloupost. Tak co třeba takový tygr nebo leopard? Hned si představil, jak by ho doprovázel do školy. A kdyby si na něj Pepík dovoloval, dal by mu co proto. Jenže to by taky nešlo.

Když byl Matěj ještě malý, přál si pštrosa. V televizi jednou viděl, jak na něm jeden docela malý kluk jezdí, a přišlo mu to prima. Ale to bylo dávno, to ještě chodil do školky. Teď už je ve druhé třídě!

Líbilo by se mu mít za mazlíčka třeba orla nebo sokola, ale tatínek říkal, že ptáci v zajetí trpí.

Matěj si povzdychl. Kočka je moc holčičí, ta by ho určitě nebavila. Co žába? Ještěrka? Nebo koza? S tou by byla docela určitě legrace.

„Ach jo, kdybych tak měl alespoň psa,“ zamumlal si pro sebe a sklonil se nad papír. „Už to mám! Napíšu o pejskovi.“ A taky si umínil, že až přijde domů, poprosí rodiče, jestli by mu psa pořídili.

